

USNESENÍ

Krajský soud v Brně - pobočka v Jihlavě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Mádra a soudců Mgr. Leony Sukané a JUDr. Radka Pavlačky ve věci

žalobkyně: **obec Bítovčice**, IČO 008 39 582
sídlem Bítovčice 124, 588 22 Bítovčice
zastoupená advokátkou JUDr. Boženou Zmátlovou
sídlem Dvořákova 1927/5, 586 01 Jihlava

proti
žalované: **Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO**, IČO 48460915
sídlem Žižkova 1867/93, 586 01 Jihlava
zastoupená advokátem JUDr. Oldřichem Chudobou
sídlem Při Trati 1084/12, 141 00 Praha 4 - Michle

o zaplacení částky 132 468 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně a žalovaného proti usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 6. 4. 2018, č. j. 3C 167/2017-77,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně výše uvedeným usnesením podle ustanovení § 7 odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění předpisů pozdějších (dále též „o. s. ř.“), § 103 a 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil řízení v celém rozsahu (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Krajskému úřadu Kraje Vysočina (výrok II.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo (výrok III.).
2. Své rozhodnutí s odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze z 29. 6. 2017, č. j. 11 A 148/2015-83 a v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176 (a v něm zmíněné usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zák. č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, dále jen „zvláštního senátu“, z 20. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015) odůvodnil tak, že v předmětné věci se jedná o spor svou podstatou vzniklý z veřejnoprávní smlouvy, k jehož řešení je zákonem dána pravomoc příslušnému krajskému úřadu, jakožto správnímu orgánu nadanému vést sporné řízení správní podle § 169 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „spr. ř.“).
3. Proti rozhodnutí soudu prvního stupně podali odvolání žalobce i žalovaný. Oba shodně navrhli, aby odvolací soud napadené usnesení změnil tak, že se řízení nezastavuje. Žalobkyně sice přisvědčila závěru, že stanovy a zakladatelská smlouva žalovaného představují svojí povahou veřejnoprávní smlouvu koordinační a že nároky na majetkové a finanční vypořádání v souvislosti s ukončením jeho členství v žalovaném mají být řešeny příslušným správním orgánem, měla však za to, že o takové nároky se řízení nejedná. Uvedla, že žalobou se domáhá zaplacení peněžitého plnění jako bezdůvodného obohacení se žalovaného užíváním vodohospodářského majetku ve vlastnictví žalobce, respektive jako náhrady škody, která

jí vznikla v důsledku protiprávního jednání žalovaného (v nevyklizení a nepředání vodohospodářského majetku), že předmětem tohoto sporu jsou nároky soukromoprávní povahy, že soud prvního stupně neuvádí, v čem (v jakých ustanoveních zakladatelské smlouvy či stanov) spatřuje úpravu v tomto řízení řešených vztahů, byť by se mělo jednat o úpravu nedostatečnou. Měla za to, že závěry zvláštního senátu ve výše uvedeném usnesení o tom, že předmětem sporu z veřejnoprávní smlouvy může být i právo nebo povinnost povahy mimosmluvní a že v oblasti veřejnoprávních smluv je představitelná i obdoba nároků, jakými jsou v oblasti soukromého práva nárok na vydání bezdůvodného obohacení či na náhradu škody, je třeba vykládat „úžeji než doslovně“. Dle žalobkyně si lze stěžít představit veřejnoprávní obdobu nároku z bezdůvodného obohacení, který tvoří základ posuzované věci a který ve své podstatě odpovídá nájemnému. K odstranění protiprávního stavu by musela uzavřít buď s žalovaným, nebo se společností VAS a.s., nájemní smlouvu či obdobnou smlouvou soukromoprávní, navíc jde o vztah vzniklý až po ukončení jejího členství v žalovaném, který není upravován zakladatelskou smlouvou ani stanovami. V řízení posuzované nároky tak měla za soukromoprávní povahy s tím, že mají být řešeny v pravomoci soudu. Poukázala na obdobný závěr učiněný Krajským soudem v Brně v usnesení z 4. 11. 2014, č. j. 54 Co 480/2014-226 i na to, že stejný soud v obdobných věcech (sp. zn. 54 Co 543/2016 a 72 Co 153/2017) již rozhodoval a nedostatek pravomoci neshledal. Napadené usnesení tak měla i za překvapivé a to i proto, že soud prvního stupně se k rozhodnutí o zastavení řízení rozhodl až po vyměření a zaplacení soudního poplatku. Odkaz soudu prvního stupně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10As 258/2017 – 176, měla za nepřiléhavý s tím, že jím byl řešen nárok na zaplacení majetkového a finančního vypořádání vystoupivšímu člena, tedy nárok veřejnoprávní povahy.

4. Žalovaný měl za to, že pravomoc obecných soudů k projednání věci v občanském soudním řízení je dána především proto, že zakladatelskou smlouvou, která vedla k jeho vzniku jako dobrovolného svazku obcí, nelze považovat za veřejnoprávní smlouvu a rovněž spory z takových smluv jsou konstantně a dlouhodobě rozhodovány obecnými soudy. I kdyby bylo možno zakladatelskou smlouvu žalovaného považovat za veřejnoprávní smlouvu, nelze nároky uplatněné žalobou považovat za nároky vzniklé ze zakladatelské smlouvy. Obě odvolací námitky žalovaný obšírně v odvolání rozvedl. Nesouhlasil předně se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 As 258/2017-176. Namítl, že ani Nejvyšší správní soud (a ani soud prvního stupně v této věci) se nevypořádal s jeho argumentací ohledně soukromoprávního charakteru zakladatelské smlouvy, která vedla k jeho vzniku jako dobrovolného svazku obcí. Tato smlouva má povahu zakladatelského jednání, jehož důsledkem je vznik právnické osoby dobrovolného svazku obcí, jako zájmového sdružení právnických osob podle § 20f zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění předpisů pozdějších, dále jen „obč. zák.“, tedy soukromoprávního předpisu, na který odkazoval zák. č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), platný a účinný v době jeho založení, přičemž tato doba byla rozhodná pro posouzení povahy smlouvy. Uvedl, že zakladatelské právní jednání v podobě vícestranného jednání – smlouvy – je typickým soukromoprávním jednáním. Zakladatelská smlouva zakládá právní osobnost, nikoliv práva a povinnosti v oblasti veřejného práva, nenaplnuje tak obecnou definici veřejnoprávních smluv dle § 159 odst. 1 spr. ř. Jejím účelem bylo založení žalovaného jako právnické osoby za účelem vstupování do soukromoprávních vztahů.
5. Žalovaný byl přesvědčen, že neexistuje kauzalita mezi povahou právnické osoby a povahou právního jednání, kterým byla osoba založena. Uvedl, že i obchodní společnosti mohou být například založeny rozhodnutím jediného společníka, či dokonce zákonem, přičemž tyto způsoby založení jsou spíše charakteristické pro oblast veřejného práva. Kritériem pro posouzení veřejnoprávnosti či soukromoprávnosti smluvního vztahu, dle žalovaného, nemůže být posouzení míry smluvní volnosti a míry vázanosti zákonem, kogentní normy

nejsou výsadou práva veřejného či právnických osob veřejného práva. Kogentnost norem upravujících zakládání právnických osob, či dokonce jejich počet, a míra vázanosti zakladatelů zákonem nevypovídá nic o tom, zda je právnická osoba právnickou osobou veřejného práva, a už vůbec nic o tom, jakou povahu má zakladatelské právní jednání takovéto právnické osoby. Soukromoprávní povaze zakladatelské smlouvy dle žalovaného odpovídá i institut stanov, který je typický právě pro zakladatelské smlouvy upravené v právu občanském. Nadto případné povinnosti týkající se hospodaření dle zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů vznikly svazkům ze zákona až poté, co již svazky existovaly, a nemohly zpětně změnit povahu smlouvy, již byly svazky založeny. Ani při posouzení vymezení předmětu činnosti žalovaného v oblasti vodovodů a kanalizací nelze říci, že by se jednalo o činnosti vyhrazené veřejnému právu či osobám veřejného práva. V souvislosti s privatizací vodovodů a kanalizací v 90. letech 20. století některé obce zakládaly ke stejnému účelu, tj. správy, obnovy a rozvoje vodovodů a kanalizací na svém území, místo dobrovolných svazků obcí akciové společnosti. Není proto důvod, aby zakladatelská smlouva akciové společnosti byla považována za smlouvu soukromoprávní, zatímco zakladatelská smlouva dobrovolného svazku obcí za smlouvu veřejnoprávní.

6. Žalovaný dále zdůraznil, že byl založen a zakladatelská smlouva uzavřena za účinnosti zákona o obcích z roku 1990, tedy v době, kdy nebyl legislativně zakotven institut veřejnoprávních smluv. Argumentoval i tím, že nemusel být založena pouze zakladatelskou smlouvou. Pokud by byl žalovaný založen schválením založení na ustavující členské schůzi, neexistovala by žádná smlouva, u níž by bylo možné spekulovat, zda se jedná o smlouvu soukromoprávní či veřejnoprávní. I z toho dovozoval, že v době uzavření zakladatelské smlouvy se jednalo o soukromoprávní smlouvu se založenou pravomocí civilních soudů k rozhodování souvisejících sporů. Měl za nepřipustné, aby během trvání existence právnické osoby docházelo ke změně právní povahy jejího zakladatelského právního jednání, a to navíc bez výslovného zákonného zmocnění.
7. Konečně měl za to, že zakladatelská smlouva dobrovolného svazku obcí není veřejnoprávní smlouvou ani dle stávajícího zák. č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění předpisů pozdějších (dále jen „zák. o obcích 2000“). Z jeho systematiky dovozoval, že výčet veřejnoprávních smluv zák. o obcích je taxativní a smlouva o založení svazku obcí mezi ně nepatří. Pokud některá ze smluv uvedených zákoně má být považována za veřejnoprávní, je (dle žalovaného) v takovém případě takto v zákoně výslovně označena. Ze samotné spolupráce obcí nelze dovozovat, že tato má nutně veřejnoprávní povahu. Pokud by byl akceptován výklad, že zmocnění k uzavření veřejnoprávní koordinační smlouvy stačí ze zákona dovést implicitně, musela by pak nutně být z logiky věci jakákoliv smlouva uzavřená mezi dvěma či více obcemi v rámci jejich samostatné působnosti smlouvou veřejnoprávní. Veřejnoprávními smlouvami by pak musely být například i smlouvy kupní uzavřené mezi dvěma obcemi (prodej – koupě nemovitosti), neboť tyto smlouvy, jak na straně kupujícího, tak na straně prodávajícího, vždy nutně obě obce uzavírají ve spolupráci a k plnění svých úkolů v samostatné působnosti. Dle žalobce je jím uvažovaný požadavek na výslovné zákonné zmocnění k uzavření veřejnoprávní koordinační smlouvy mezi obcemi v samostatné působnosti s ohledem na pravomoc správních orgánů, nikoliv obecných soudů, k rozhodování sporů z těchto smluv, v souladu nejen s § 160 odst. 6 správního řádu, ale rovněž s článkem 101 odst. 4 Ústavy České republiky.
8. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že spory ze smluv o založení dobrovolného svazku obcí jsou dle konstantní judikatury Nejvyššího soudu (kterou měl za konstantní) rozhodovány obecnými soudy. V souvislosti s tím odkázal zejména na rozsudek z 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012 a usnesení z 18. 3. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4243/2007. Nepřítomnost odůvodnění existence pravomoci civilních soudů v předmětných rozsudcích přitom podle žalovaného nesevčí o tom, že by Nejvyšší soud tuto otázku neřešil, ale pouze o tom, že

Nejvyšší soud, ani nižší soudy a účastníci řízení neměli o existenci pravomoci civilních soudů tyto spory rozhodovat žádné pochybnosti.

9. Namítl též, že žalobkyní uplatněné nároky (které neuznával), jsou svojí povahou soukromoprávními. Měl za to, že soud prvního stupně nesprávně a nepřipustně extenzivně vyložil usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 10/2015, když pouze ze skutečnosti, že žalovaný nárok byl označen jako bezdůvodné obohacení dovodil, že je nárokem z veřejnoprávní smlouvy. Bezdůvodné obohacení či škoda spočívající v ušlém nájemném, které je nepochybně plněním soukromoprávní povahy, však nemůže být plněním veřejnoprávní povahy, a spor o ně tudíž není sporem z veřejnoprávní smlouvy ve smyslu usnesení zvláštního senátu.
10. Žalovaný rovněž poukázal to, že rozsudky soudů vydané ve správním soudnictví nejsou pro obecné soudy závazné. Zvláštní senát, jehož rozhodnutí naopak závazné je, dosud neřešil kompetenční spor, jehož předmětem by bylo posouzení otázky, zda je smlouva o založení dobrovolného svazku obcí veřejnoprávní smlouvou a kdo má rozhodovat spory z ní, ani posouzení otázky, zda spor z bezdůvodného obohacení či spor náhrady škody týkající se majetku po vystoupení obce z dobrovolného svazku obcí je sporem ze smlouvy o založení dobrovolného svazku obcí.
11. Konečně pak měl žalovaný za to, že projednáním sporu správními orgány by došlo k poškození jeho práv, když ve správním soudnictví, které je omezeno pouze na přezkum zákonnosti, nemůže být zaručen takový rozsah soudní ochrany, jako v občanském soudním řízení, v řízení u krajského úřadu lze rozhodovat bez nařízení jednání a provedení důkazů, správní úřady by rozhodovaly komplikované spory ve vysokých hodnotách, aniž by úředníci dosahovali v právu takových znalostí, jako je tomu u soudců. Proti rozhodnutím správních orgánů ve sporech z veřejnoprávních smluv absentuje řádný opravný prostředek a lze podat pouze správní žalobu. Výsledkem přezkumu zakladatelských smluv dobrovolných svazků obcí by mohlo být i zrušení takové smlouvy, což je v rozporu s obecnou úpravou právnických osob v občanském zákoníku.
12. Odvolací soud po zjištění, že odvolání byla podána včas (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř.) , osobami k tomu oprávněnými (ust. § 201 o.s.ř.) a že směřují proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (ust. § 202 odst. 1 o.s.ř. à contr.), přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně i řízení mu předcházející a dospěl k dále popsáným závěrům.
13. Podle ustanovení § 103 o. s. ř. soud kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Podle § 104 odst. 1 o. s. ř. jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Jednou z podmínek řízení je též pravomoc soudu rozhodovat o předmětu řízení. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.
14. Podle § 7 o. s. ř. soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Spory a jiné právní věci uvedené v předcházející větě, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány, než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté o. s. ř. Jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon. Pravomoc soudů ve věcech správního soudnictví upravuje zvláštní zákon (zák. č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění předpisů pozdějších). Podle § 169 odst. 1 písm. b) spr. ř. spory z veřejnoprávní smlouvy rozhoduje příslušný krajský úřad, jde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 160 s. ř. a jsou-li smluvními stranami obce, které nejsou obcemi s rozšířenou působností, nepřevzme-li věc Ministerstvo vnitra. Podle § 160 odst. 6 spr. ř., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2006, mohou územní samosprávné celky vzájemně uzavírat veřejnoprávní

smlouvy týkající se plnění úkolů vyplývajících z jejich samostatné působnosti při výkonu veřejné moci, jen stanoví-li tak zvláštní zákon. Správní řád nicméně v ustanovení § 182 odst. 2 počítá se vznikem a existencí veřejnoprávních již i v době před nabytím účinnosti nynějšího správního řádu, když stanoví, že ustanoveními správního řádu se řídí i veřejnoprávní smlouvy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; vznik těchto smluv, jakož i nároky z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Konečně, v právním řádu byly též veřejnoprávní smlouvy výslovně zmiňovány již v době před účinností současného správního řádu (viz níže).

15. Pro přezkum napadeného usnesení tak bylo třeba posoudit odpovědi především na dvě otázky – A) zda smlouvu o založení žalovaného z 2. 7. 1993 (jejíž součástí byly i stanovy žalovaného) lze považovat za smlouvu veřejnoprávní a současně (v případě kladné odpovědi), B) zda spor mezi účastníky, jehož předmětem je požadavek žalobkyně na zaplacení žalované částky jako alikvotní části nájemného z nájemní smlouvy uzavřené se společností Vodárenská akciová společnost a. s. se sídlem v Brně, odpovídající té části vodohospodářského majetku, který měl žalovaný žalobkyni po ukončení jejího členství vydat, lze považovat za spor z této (veřejnoprávní) smlouvy.
16. Soud prvního stupně se při řešení zejména první z uvedených otázek do značné míry odkázal na závěry vyslovené dříve v rozsudku Městského soudu v Praze z 29. 6. 2017, č. j. 11 A 148/2015-83 a v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176. V této souvislosti nutno uvést, že nikterak nedovodil, že by zde vyslovenými právními závěry byl vázán že se však ztotožnil s argumentací v nich uvedenou. Ač lze žalovanému přisvědčit v závěru, že rozsudky správních soudů, respektive správněji, právními závěry v těchto rozsudcích vyslovenými, nejsou obecné soudy vázány (což však obecně platí i pro právní závěry vyslovené v jiných než zrušovacích rozsudcích Nejvyššího soudu v té které konkrétní věci), nebylo bez dalšího možno mít převzetí argumentů vyslovených správními soudy za nesprávné. Odvolací soud předesílá, že v konečném důsledku se s právními závěry vyslovenými v obou posléze citovaných rozsudcích ztotožnil rovněž.
17. Současně měl odvolací soud za to, že citovaná zákonná ustanovení o pravomoci soudů a správních orgánů bylo třeba vykládat v souladu s právními závěry vyjádřenými v rozhodovací praxi zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Ten byl zřízen za účelem rozhodování v kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost (dále jen "pravomoc") vydat rozhodnutí, jehož stranami jsou buď a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví a jejich pravomocná rozhodnutí jsou závazná mimo jiné i pro soudy (§ 5 odst. 5 citovaného zákona).
18. Je skutečností, že zvláštní senát doposud otázku, zda smlouva o založení dobrovolného svazku obcí (at' již dle zákona o obcích č. 367/1990 Sb. nebo č. 128/2000 Sb.) je či není smlouvou veřejnoprávní, neřešil. Odvolací soud však přes obsáhlou argumentaci žalovaného neshledal důvodu, pro který by stran této otázky měl učinit jiný závěr, než k jakému dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku z 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176 (stejně jako rozsudku z 22. 3. 2018, č. j. 4 As 269/2017-97). Předně nesouhlasil s názorem žalovaného, že výčet veřejnoprávních smluv v zák. o obcích 2000 je taxativní (a smlouva o založení svazku obcí mezi ně nepatří). Měl za to, že při posuzování charakteru smlouvy nutno vycházet především z povahy subjektů, které smlouvu uzavíraly a účelu smlouvy samotné. Je-li smlouva o založení svazku obcí uzavírána obcemi jako územními samosprávnými celky a jejím účelem je spolupráce při plnění úkolů náležících do jejich samostatné působnosti, pak nutno mít za to, že i taková smlouva je veřejnoprávní smlouvou ve smyslu ust. § 160 odst. 6 spr. ř., a to tzv. smlouvou koordinační. Zde odvolací soud přisvědčuje i argumentaci Městského soudu v Praze v rozsudku č. j. 11A 148/2015-83, v té jeho části, v níž zmínil, že

v zák. o obcích 2000 je institut dobrovolného svazku obcí zařazen v dílu nazvaném „Spolupráce mezi obcemi“, přičemž koordinační smlouvy se týkají právě spolupráce subjektů veřejné správy. Naproti tomu argumentace žalovaného požadavkem právní jistoty se jeví logickou toliko zdánlivě – ve svém důsledku by totiž vedla k závěru, že veřejnoprávní charakter by nemohla mít žádná koordinační smlouva obcí týkající se plnění úkolů vyplývajících z jejich samostatné působnosti. Obsah ust. § 160 odst. 3 spr. ř. by tak byl fakticky zcela vyprázdněn. Konečně, s tím, že veřejnoprávními koordinačními smlouvami budou i smlouvy o založení dobrovolných svazků obcí výslovně počítal i zákonodárce (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zák. č. 500/2004 Sb., § 143, který v konečné podobě přijatého zákona je současným § 160, upravujícím druhy veřejnoprávních smluv). Za nepřijatelný pak bylo třeba mít i argument, že pokud by měly zakladatelské smlouvy dobrovolných svazků obcí být smlouvami veřejnoprávními, mohly by být kdykoliv přezkoumávány a výsledkem takového přezkumu by mohlo být i zrušení zakladatelské smlouvy. Zde nutno připomenout, že při rozhodování sporů vyplývajících z veřejnoprávních smluv se nejedná o meritoriální rozhodnutí o prohlášení právnické osoby za právnické osoby za neplatnou, obsah zakladatelské smlouvy se posuzuje v rámci tzv. předběžné otázky.

19. Jak již zmíněno, smlouva o založení žalovaného byla uzavřena 2. 7. 1993, tedy za účinnosti předchozí právní úpravy obecního zřízení a to zák. č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), dále jen „zák. o obcích 1990“. Skutečnost, že se tak stalo v době před výslovnou úpravou veřejnoprávních smluv koordinačních výše zmíněným ust. § 160 odst. 6 spr. ř., nebyla pro posouzení věci rozhodující. S touto otázkou se již vypořádal zvláštní senát, a to v usnesení ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 31/2007-82. Zde dovodil, že *[p]ojem „veřejnoprávní smlouva“ byl před 1. 1. 2006 použit pouze ve dvou případech, a sice v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení); srov. jeho ustanovení § 63 a § 66a, ve znění k 31. 12. 2005, upravující uzavírání veřejnoprávních smluv týkajících se jednak výkonu přenesené působnosti obcí, jednak výkonu působnosti obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, doplněná společnými ustanoveními § 66c – § 66e), a v zákoně č. 553/1991 Sb., o obecní policii (srov. jeho § 3a, ve znění k 31. 12. 2005, upravující veřejnoprávní smlouvu mezi obcemi týkající se plnění úkolů obecní policie). Teorie správního práva do kategorie veřejnoprávních smluv zahrnovala však i smlouvy takto neoznačené – a to jak smlouvy koordinační (např. dohodu o sloučení obcí, o připojení obce k jiné obci a o změně hranic obcí podle § 19 obecního zřízení), tak smlouvy subordinační (např. dohodu o zřízení účelného pracovního místa pro uchazeče o zaměstnání podle § 5 zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti, nebo dohodu o ochranných podmínkách podle § 39 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). Zákonodárce si při tvorbě nového správního řádu byl nesporně vědom toho, že i dosavadní právní úprava s veřejnoprávními smlouvami počítala, byť nesystematicky a roztržštěně. O tom svědčí i přechodné ustanovení § 182 odst. 2 správního řádu, podle něž se ustanoveními správního řádu řídí i veřejnoprávní smlouvy vzniklé přede dnem nabytí jeho účinnosti; vznik těchto smluv, jakož i nároky z nich vzniklé před tímto dnem se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Z obecné formulace tohoto přechodného ustanovení lze soudit, že tento nový režim neměl dopadnout toliko na veřejnoprávní smlouvy, které byly již dříve jako veřejnoprávní označeny. S ohledem na jejich omezený počet by totiž v takovém případě bývalo účelnější a se zřetelem k právní jistotě i přijatelnější tyto smlouvy označit výslovně. Zvláštní senát se přiklonil k výkladu, podle něž se zmíněné přechodné ustanovení vztahovalo na smlouvy veřejnoprávní nikoli podle označení, nýbrž podle obsahu, že obecná formulace přechodného ustanovení s sebou nese i to, že charakter té které smlouvy musí být posuzován případ od případu.*
20. I žalovaný měl konečně za stěžejní pro posouzení věci účel jeho založení. Hlavním účelem založení žalovaného, jehož subjekty se mohly stát pouze obce jako veřejnoprávní subjekty, bylo přenesení výkonu části samostatné působnosti obcí na svazek, a to té její části podle § 14 odst. 1 a 2 zákona č. 367/1990 Sb. (či pozdějšího ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb.), která se týká zabezpečení hospodářského, sociálního a kulturního rozvoje územního obvodu sdružených obcí a ochrany a tvorby zdravého životního prostředí

a uspokojování potřeb občanů obce zejména tím, že bude spravovat nakládání s vodou a odpady z takového nakládání vznikajícími. V řízení zjevně nebylo sporu o tom, že účelem zakladatelské smlouvy z 2. 7. 1993 bylo založit podle ust. § 20a zák. o obcích 1990, žalovaného jako samostatnou právnickou osobu a že se tak stalo v souladu se zákonným odkazem postupem zakotveným v ust. § 20f a násl. obč. zák.. Zejména stanovы žalovaného, které byly součástí zakladatelské smlouvy (bod 9. této smlouvy), pak obsahovaly i ustanovení upravující majetek svazku (čl. 8), zdroje příjmů svazku (čl. 9), práva a povinnosti členů svazku (čl. 10), podmínky přistoupení ke svazku a vystoupení z něj (čl. 12) či způsob majetkového vypořádání při zániku svazku (čl. 13). Především však dlužno připomenout, že k založení žalovaného došlo za účelem **zabezpečení zásobování pitnou vodou, odvádění a čištění odpadních vod měst a obcí sdružených ve svazku** (bod 4. zakladatelské smlouvy), nikoliv „za účelem vstupování do soukromoprávních vztahů“, jak uvedl žalovaný. Skutečnost, že žalovaný následně po svém založení uzavřel smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací a o nájmu vodovodů a kanalizací, o účelu založení nijak nevyovídá, takovou smlouvu byla zjevně oprávněna uzavřít i žalobkyně. Samotný smysl založení žalovaného spočíval ve sdružení prostředků obcí ke snazšímu dosažení výše uvedeného účelu. Žalovaný tak byl založen v souladu s ust. § 20a odst. 2 zák. o obcích 1990 za účelem výkonu pravomocí náležících do samostatné působnosti obce (konkrétně těch, které byly zakotveny v § 14 odst. 1 písm. r/ zák. o obcích 1990). Zakladatelská smlouva (se stanovami jako jejich součástí) tak upravovala i práva a povinnosti při výkonu působnosti obcí (členů žalovaného) při výkonu jejich působnosti v oblasti veřejné správy a právě z tohoto důvodu měl odvolací soud (v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, vyslovenými v rozsudku z 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176 a následně také rozsudku z 22. 3. 2018, č. j. 4 As 269/2017-97) za to, že je na ni třeba pohlížet jako na smlouvu veřejnoprávní, a to již od okamžiku jejího uzavření. Ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10As 258/2017-176, tak lze poznamenat, že ke změně právní povahy zakladatelského jednání (ze soukromoprávního ve veřejnoprávní eventuálně naopak) nedošlo.

21. Za nesprávnou měl odvolací soud úvahu žalovaného, který na charakter zakladatelské smlouvy (a s ní spojených stanov) usuzoval z úhlu pohledu toho, jakého právního předpisu bylo při uzavření smlouvy užito (zde mimo jiné i obč. zák. z roku 1964) popř. z úhlu pohledu toho, že smlouva představuje pouze právní základ vzniku žalovaného subjektu jako právnické osoby, aniž by zohledňoval účel, ke kterému byl dobrovolný svazek obcí založen. Za situace, kdy v projednávané věci obce přistoupili k založení dobrovolného svazku obcí, pak bylo bezpředmětné dále se zabývat otázkou povahy smlouvy v ostatních případech, kdy obce za účelem vykonávání samostatné působnosti v oblasti zajišťování dostupnosti vody a kanalizace v obvodu své působnosti v rámci samostatné působnosti zakládaly akciové či jiné obchodní společnosti. Stejně tak (jak vysvětleno shora) bylo pro posouzení charakteru zde řešené zakladatelské smlouvy a stanov nezajímavé zjištění, že právní řád výslovně se zákonným pojmem veřejnoprávní smlouvy v roce vzniku žalovaného nepočítal, když i současná právní úprava v ustanovení § 182 odst. 2 s. ř. se vznikem veřejnoprávních smluv i před datem 1. 1. 2006 počítá. Nevýznamnou byla rovněž námitka, že zakladatelské smlouvy (jako smlouvy ve vlastním slova smyslu) nebylo pro založení svazku obcí vůbec zapotřebí, že dle ust. § 20g obč. zák. postačilo i schválení na ustavující členské schůzi. Odhlédnuto opět od toho, že ve zde posuzovaném případě zakladatelská smlouva uzavřena byla, nelze nepřipomenout, že na charakter úkonu vedoucího ke vzniku žalovaného je nezbytné pohlížet v širším slova smyslu, a za veřejnoprávní smlouvu tak je nutné považovat nejen samotný text zakladatelské smlouvy, nýbrž i text stanov žalovaného svazku, které se smlouvu tvoří nedílnou součástí. Z úhlu pohledu posledně uvedeného by pak za veřejnoprávní smlouvu bylo nutné považovat i zápis o ustavující členské schůzi s připojenými stanovami.

22. Při řešení druhé z obou výše uvedených základních otázek (B) pak soud prvního stupně dle názoru odvolacího soudu správně vycházel především ze závěrů vyslovených zvláštním senátem v usnesení z 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11. Zde zvláštní senát dovodil, že „[s]porem z veřejnoprávní smlouvy“ je nutno rozumět podstatně širší okruh nároků svou povahou a podstatou veřejnoprávních než pouze nároků vyplývajících z konkrétního ujednání o plnění obsaženého v platné veřejnoprávní smlouvě. Právní úprava zakotvující možnost uzavřít v určité věci v oblasti veřejného práva veřejnoprávní smlouvu již tím, že zakládá možnost vzniku právního vztahu mezi jednotlivcem a veřejnoprávní entitou jinak než autoritativním jednostranným jednáním veřejnoprávní entity, předpokládá vznik komplexního „souboru“ vzájemných a navzájem provázaných práv a povinností a z nich plynoucích nároků mezi těmito subjekty. Centrálním bodem tohoto souboru práv a povinností bude daná veřejnoprávní smlouva. Nezřídka však, ačkoli by mělo jít spíše o výjimky, půjde i o práva a povinnosti – striktně vzato – povahy mimosmluvní. Ty budou s veřejnoprávní smlouvou spojené pouze volně, ve smyslu faktické souvislosti mezi nárokem a veřejnoprávní smlouvou, která byla uzavřena, ať už platně, nebo neplatně, nebo nebyla uzavřena, avšak s ohledem na povahu a podstatu vztahu uzavřena být mohla (tzn. že daný vztah mohl být podle zákona veřejnoprávní smlouvou upraven). V tomto smyslu je i v oblasti veřejnoprávních smluv představitelná veřejnoprávní obdoba nároků, jakými jsou v oblasti práva soukromého nárok na vydání bezdůvodného obohacení či nárok na náhradu škody.“ Vedle toho však bylo třeba zohlednit i závěr vyslovený zvláštním senátem v již zmíněném usnesení č. j. Konf 13/2010-7, v němž dovodil, že „je třeba zkoumat smlouvu v celém jejím rozsahu a současně i v jednotlivých částech. Přičemž je zřejmé, že smlouva v sobě může obsahovat prvky soukromoprávní i veřejnoprávní. Podle § 41 odst. 2 o.ř. posuzuje soud každý úkon podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen.“ V posléze uvedené věci tak zvláštní senát za součást veřejnoprávní smlouvy o vzniku závazku veřejné služby neshledal ujednání o bezúročném půjčce.
23. V posuzovaném případě žalobkyně žalobou uplatnila nárok na zaplacení peněžitého plnění, které mělo odpovídat bezdůvodnému obohacení, jež měl žalovaný na její úkor získat užíváním (konkrétně tím, že jej pronajímал Vodárenské akciové společnosti, a.s.) vodohospodářského majetku, který jí měl žalovaný vydat poté, kdy její členství v žalovaném ke dni 31. 12. 2014 skončilo. Vydání bezdůvodného obohacení se domáhala za dobu od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015.
24. Jak vyplývá ze zakladatelské smlouvy ze dne 2. 7. 1993, sdružená města a obce se zavázaly uzavřít do tří měsíců po schválení privatizačního projektu s.p. Jihomoravské vodovody a kanalizace Brno smlouvy o bezúplatném převodu vodovodního kanalizačního zařízení, tzn. úpravny vody, čistírny, čerpací stanice, přivaděče, rozvodů pitné vody, kanalizačního přivaděče jednotlivých sběrných stok až k čistírně, ze svého vlastnictví do vlastnictví svazku a vyslovili souhlas s převedením majetku státu, který jim připadne dle privatizačního projektu do vlastnictví svazku. Součástí zakladatelské smlouvy pak měly být stanovy svazku. Podle čl. 3 odst. 3 stanov svazku pak předmětem činnosti svazku byly v rámci hlavní činnosti zabezpečení zásobování obcí pitnou vodou, odvádění a čištění odpadních vod obcí, ochrana životního prostředí, zavádění, rozšiřování a zdokonalování vodohospodářských zařízení a trubních sítí, správa nemovitého majetku obcí a svazku v oblasti vodního hospodářství a stanovování výše vodného a stočného na příslušné období jménem obcí po dohodě se smluvním provozovatelem. Samotné stanovy pak v čl. 8 počítaly s tím, že jednotlivé obce vkládaly vodohospodářský majetek „do hospodaření svazku“ a ten k majetku, který převzal do hospodaření, přejímal veškerou zodpovědnost stanovenou právními předpisy, zabezpečoval jeho provoz a pečoval o něj s péčí řádného hospodáře. Konečně pak v čl. 12 odst. 4 stanov je upravena i sankční povinnost svazku plnit povinnosti dané stanovami i v případě zániku členství obce ve svazku, a to pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání po vystoupení obce ze svazku z důvodů ze strany svazku.
25. Zakladatelská smlouva (respektive stanovy, které byly její součástí) tedy počítala s možností užívat majetek obce, a pokud je předmětem uplatněným v tomto řízení nárok na zaplacení

peněžitého plnění odpovídajícího náhradě za užívání vodohospodářského majetku obce žalovaným, jedná se nepochybně o nárok, který přinejmenším mohl být řešen zakladatelskou smlouvou (resp. stanovami) svazku, a jako takový tedy představuje nárok, který vyplývá z veřejnoprávní smlouvy, resp. který mohl být veřejnoprávní smlouvou upraven. To platí tím spíše, že žalovaný (jak odvolacímu soudu známo z rozhodovací činnosti v jiných věcech týkajících se podobných nároků uplatněných proti témuž žalovanému), se brání i argumentací, že do doby uzavření smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání není proces vystoupení obce z žalovaného zcela dokončen a žalovaný má právo (a též i povinnost) s vodohospodářským majetkem, který by v rámci vypořádání měl být obci vydán, stále hospodařit.

26. Za nepřítomné měl odvolací soud i argumenty žalobkyně stran požadavku na výklad závěrů uvedených v usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 10/2015-11 „úžeji než doslovně“ Lze připomenout, že zvláštní senát v uvedeném usnesení vyvolil rovněž závěr, že „[s]oubor“ *práv a povinností, jehož centrálním bodem je zákonem předvídaná, byť ne vždy nezbytně nutně platná či vůbec uzavřená veřejnoprávní smlouva, má být posuzován komplexně, ve všech svých vzájemných souvislostech, a pokud možno jedním orgánem, resp. soustavou orgánů. Je tedy zásadně třeba v pochybnostech vykládat ustanovení o pravomocích rozhodovat o právech a povinnostech majících určitou povahu a podstatu (veřejnoprávní, či naopak soukromoprávní) tak, že o nich bude rozhodovat pokud možno jeden orgán.*“ I z pohledu závěrů zvláštního senátu tak bylo na místě dovést, že i nároky, jichž se žalobkyně v posuzované věci domáhá, vyplývají z komplexního „souboru“ práv a povinností založených smlouvou o založení žalovaného (která byla shledána smlouvou veřejnoprávní). Jestliže ve sporu o vypořádání vzájemných práv a povinností v souvislosti s ukončením členství obce v žalovaném přísluší rozhodovat správnímu orgánu (jak ve dvou již zmíněných rozsudcích dovedl i Nejvyšší správní soud), je na místě, aby mu příslušelo rozhodovat i o žalobou uplatněných nárocích, které mají svůj základ rovněž ve veřejnoprávní smlouvě o založení žalovaného (a proto je třeba považovat za veřejnoprávní podobu nároků, jakými jsou v oblasti soukromého práva nárok na vydání bezdůvodného obohacení či na náhradu škody) a souvisí s ukončením členství žalobkyně v žalovaném.
27. Odvolací soud zde nepovažoval za případnou ani námitku, že si jen stěží lze představit veřejnoprávní obdobu nároku, který v oblasti soukromého práva je nárokem na vydání bezdůvodného obohacení odpovídajícího v podstatě ušlému nájemnému. Úprava takového vztahu ve veřejnoprávní smlouvě by nemusela být v podobě smlouvy nájemní (v takovém případě by se jednalo o prvek soukromoprávní, který by součástí veřejnoprávního ujednání nebyl), ale například v podobě určitého plnění či i sankce sjednané pro případ nesplnění povinnosti vydat majetek při ukončení členství obce v žalovaném.
28. Odvolací soud připouští, že v minulosti Nejvyšší soud ČR poskytoval v občanském soudním řízení ochranu právům vzniklým ze smluv o založení dobrovolného svazku obcí (v již zmíněných věcech sp. zn. 28 Cdo 3122/2012 a sp. zn. 28 Cdo 4243/2007), nicméně, jak připomněl i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 10 As 258/2017-176, tato rozhodnutí byla vydána v době, kdy se zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. doposud nevyjádřil v tom smyslu, že sporem z veřejnoprávních smluv je třeba rozumět podstatně širší okruh nároků, než jak bylo uvažováno v minulosti (viz zejména opakovaně zmíněné usnesení č. j. Konf 10/2015-11). V naznačeném smyslu tudíž došlo k vývoji judikatury a to nejen samotného Nejvyššího soudu ČR, nýbrž jemu formálně „nadřazeného orgánu“ (viz § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb.), jehož rozhodnutí jsou pro Nejvyšší soud závazná. V žádném případě pak nelze z uvedených rozhodnutí dovést, že by soudy pravomoc rozhodovat spory obdobné zde řešenému kladně posuzovaly dlouhodobě jednotně; naopak z rozhodnutí konfliktního senátu Nejvyššího a Nejvyššího správního soudu je evidentní, že ustálená praxe ještě neexistuje. Okolnost, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR nejsou pro rozhodování v této věci závazná, pak neznamená, že jiná než zrušovací rozhodnutí

Nejvyššího soudu v té které konkrétní věci, vydaná v občanskoprávních řízeních závaznou jsou. Nejvyšší soud je povolán mimo jiné ke sjednocování rozhodovací činnosti soudů, jeho argumentaci proto nelze bez dalšího přehlížet. V obou posléze zmíněných věcech však jakékoliv argumenty k posouzení pravomoci obecných soudů uvedeny nebyly, touto otázkou se Nejvyšší soud v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně nezabýval (byť zjevně proto, že nedostatek pravomoci nebyl v řízení zpochybněn). Odvolací soud si tudíž byl vědom, že v obdobných věcech v minulosti bylo rozhodováno jak obecnými soudy v občanském soudním řízení, tak i správními orgány ve správním řízení, přičemž rozhodovací praxe se doposud neujednotila a postupně se vyvíjí. To je konečně patrné i z předchozích rozhodnutí odvolacího soudu, v nichž stran pravomoci k rozhodování v obdobných věcech dospěl k názoru odlišnému (v usnesení z 4. 11. 2014, č. j. 54 Co 480/2014-226 výslovně, v rozsudku z 5. 12. 2017, č. j. 54 Co 543/2016-284 a usnesení z 13. 12. 2017, č. j. 72 Co 153/2017-650 nevýslovně). Podobná nejednotnost rozhodovací činnosti je jistě rysem negativním, nepřispívajícím právní jistotě jako jednomu ze základních znaků právního státu, zjevně však nemůže být důvodem pro ustrnutí rozhodovací činnosti na závěrech, které se s argumenty nově objevenými (či takovými, na které nebylo při dřívějším rozhodování pomýšleno) jeví nadále nesprávnými. Nejednotnost stran obou výše nastíněných základních otázek je současně důvodem, pro který by bylo vhodné, aby se k jejich řešení se závazností jak pro soudy, tak i správní orgány vyslovil zvláštní senát. To platí tím spíše, že odvolacímu soudu je známo, že jenom Okresním soudem v Jihlavě je obdobných právních věcí, které jsou od řešení těchto otázek odvislé, celá řada.

29. Pokud se žalovaný dovolával „lepšíh záruk“ spravedlivého procesu v civilním soudním řízení, oproti řízení správnímu, obzvláště, jedná-li se o mnohamilionových majetkových hodnotách, měl odvolací soud za to, že ani toto nemůže být kritériem pro vymezení pravomoci příslušného orgánu ve věci rozhodovat. Složitost právní problematiky totiž niče nevyovídá o tom, který spor by měl být řešen kterým z orgánů státní moci. Tak jako v civilním soudním řízení existují právní vztahy svojí povahou jednoduché k řešení, a přesto je k jejich řešení povolán zákonem soud, stejně ta v oblasti správního práva (jako práva veřejného) existuje řada odvětví, která jsou upravena hned několika právními předpisy současně se doplňujícími (či dokonce překrývajícími), a přesto k řešení sporů z nich vzniklých je zákonem povolán správní orgán. Pouze tam pak, kde to vyžaduje zvláštní zájem, je nad rámec opravných prostředků daných správním řádem umožněno domáhat se ochrany práv ve správním soudnictví. Jinými slovy, je to zákon (byť v této otázce ne zcela srozumitelný) který vymezuje, která věc má být řešena cestou občanskoprávního soudního řízení, a která pak cestou řízení správního, když na složitosti právní problematiky jako takové nezáleží. Je to pak zákonodárce, který přisuzuje „vážnost“ tomu kterému z předmětů sporů a podřazuje jej k řešení tu správnímu orgánu, tu zase soudu. V případě sporů z veřejnoprávních smluv přitom zákon zjevně považuje ochranu práv a oprávněných zájmů ve správním řízení (podpořenou soudním přezkumem ve správním soudnictví) za dostatečnou. Lichou je též námitka žalovaného, který namítá, že správní orgány nejsou povolány vykládat občanskoprávní předpisy, k čemuž konec konců nemají ani dostatečně odborné znalosti, neboť v daném případě, pokud je dána pravomoc rozhodovat spor správními orgány, by tyto nerozhodovaly o bezdůvodném obohacení či náhradě škody v občanskoprávním slova smyslu, nýbrž (jak již zmíněno) o jejich veřejnoprávní období, byť za podpurného použití pravidel týkajících se výše uvedených nároků občanskoprávních.
30. Konečně, co se týče námítky žalobkyně, že ve věci již zaplatila soudní poplatek a po postoupení věci Krajskému úřadu Kraje Vysočina by byla povinna zaplatit poplatek správní za návrh na zahájení správního řízení, tak tato neměla jakýkoliv vliv na otázku pravomoci soudu či správního orgánu k rozhodování v této věci. Je na soudu prvního stupně, aby před postoupením věci se vypořádal i s otázkou vrácení soudního poplatku

31. Odvolací soud tak měl za to, že soud prvního stupně postupoval správně, pokud řízení bez dalšího zastavil pro nedostatek pravomoci soudů rozhodovat o uplatněném nároku v občanském soudním řízení a zároveň rozhodl o postoupení věci k projednání a rozhodnutí příslušnému správnímu orgánu. Vycházeje z výše uvedeného proto odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil (§ 219 o. s. ř.) a to včetně výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky, když zavinění na zastavení řízení (ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2 věty první o. s. ř.) sice lze spatřovat na straně žalobce, který svůj návrh na zahájení řízení adresoval nesprávně orgánu moci soudní, ačkoliv měl být směřován k příslušnému správnímu úřadu, zároveň však jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ustanovení § 150 o. s. ř., pro které je namístě náklady žalovanému nepřiznat. Tyto důvody odvolací soud spatřuje v samotném přesvědčení obou stran sporu (žalovaného z toho nevyjímaje) o pravomoci soudu rozhodovat jejich spor, doposud ne zcela jednotné rozhodovací praxi civilních soudů, správních orgánů i soudů ve správním soudnictví rozhodovat obdobné spory ve správním řízení, k němuž přispívala i výše popisovaná dosavadní nejednotnost v judikatuře i soudů. Výrok o nákladech odvolacího řízení vyplývá z ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterých náhrada nákladů odvolacího řízení nepřísluší žádnému z účastníků, pakliže ani jeden z nich nebyl se svým odvoláním úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání za předpokladu, že rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. V takovém případě lze dovolání podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Jihlavě.

Jihlava dne. 26. června 2018

JUDr. Jaroslav Mádr v.r.
předseda senátu